

עמוד א: מבנה הפרק ומילים מנחות

פרשת כי-תשא פרק לב חטא העגל

הפסוק הזה מפרק הקודם (לא) שיד לכאן, שהרי שיה הסיפור בשבירת הלוחות שהם מעשה א-להים.

יום הראשון טז תמוז

יום השני יז תמוז

החטא

תפנית באמצע הסיפור

העונש

יום השלישי יח תמוז

מילים מנחות: עלה 7 - ביטוי של מדרגה רוחנית גבוהה יותר, אבל הכל היה חטא. אבל פעם ה-8 - עלייה אמיתית של משה. לוחות 7-6 פעמים שבחם. פעם 7- שבירתם.

יח ויתן אל-משה, ככלתו לדבר אתו בהר סיני, שני, לחת העדת-לחות אבן, כתבים באצבע א-להים. א וירא העם, כי-בשש משה לרדת מן-ההר; ויקהל העם על-אחרון, ויאמרו אליו קום עשה-לנו אלהים אשר ילכו לפנינו-כי-זה משה האיש אשר העלנו מארץ מצרים, לא ידענו מה-היה לו. ב ויאמר אלהים, אחרון, פרקו נזמי הזהב, אשר באזני נשיכם בניכם ובנותיכם; והביאו, אלי. ג ויתפרקו, כל-העם, את-נזמי הזהב, אשר באזניהם; וביאו, אל-אחרון. ד ויקח מידם, ויצר אתו בחרט, ויעשהו, עגל מסכה; ויאמרו-אלה אלהיך ישראל, אשר העלוד מארץ מצרים. ה וירא אחרון, ויבן מזבח לפניו; ויקרא אחרון ויאמר, חג לה' מחר. ו וישכימו, ממחרת, ויעלו עלת, ויגשו שלמים; וישב העם לאכל ושתו, ויקמו לצחק.

ז וידבר ה', אל-משה: לך-רד-כי שחת עמך, אשר העלית מארץ מצרים. ח סרו מהר, מן-הדרך אשר צויתם-עשו להם, עגל מסכה; וישתחוו-לו, ויזבחו-לו, ויאמרו, אלה אלהיך ישראל אשר העלוד מארץ מצרים. ט ויאמר ה', אל-משה: ראיתי את-העם הזה, והנה עם-קשה-ערף הוא. י ועתה הניחה לי, ויחר-אפי בהם ואכלם; ואעשה אותך, לגוי גדול. יא ויחל משה, את-פני ה' א-להיו; ויאמר, למה ה' יחרה אפך בעמך, אשר הוצאת מארץ מצרים, בכם גדול וביד חזקה. יב למה יאמרו מצרים לאמר, ברעה הוציאם להרג אתם בהרים, וילכלתם, מעל פני האדמה; שוב מחרון אפך והנחם על-הרעה לעמך. יג זכר לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך אשר נשבעת להם בדך ונתתם אלהם ארבה את-זרעכם ככוכבי השמים; וכל-הארץ הזאת אשר אמרתי אתן לזרעכם ונחלו לעלם. יד וינחם ה' על-הרעה אשר דבר לעשות לעמו.

טו ויפו וירד משה מן-ההר ושני לחת העדת בידו: לחת כתבים משני עבריהם-מזה ומזה הם כתבים. טז והלחות-מעשה א-להים המה; והמכתב מכתב א-להים הוא-חרות על-הלחות. יז וישמע יהושע את-קול העם ברעה; ויאמר אל-משה קול מלחמה במחנה. יח ויאמר אין קול ענות גבורה ואין קול ענות חלושה; קול ענות אנכי שמע.

יט ויהי, כאשר קרב אל-המחנה, וירא את-העגל, ומחלת; ויחר-אף משה, וישלף מידו את-הלחות, וישבר אתם, תחת ההר. כ ויקח את-העגל אשר עשו, וישרף באש, ויטחו, עד אשר-דק; ויזר על-פני המים, וישק את-בני ישראל. כא ויאמר משה אל-אחרון, מה-עשה לך העם הזה: כי-הבאת עליו, חטאה גדלה. כב ויאמר אחרון, אל-יחר אף אדני; אתה ידעת את-העם, כי ברע הוא. כג ויאמרו לי-עשה-לנו אלהים אשר ילכו לפנינו: כי-זה משה האיש, אשר העלנו מארץ מצרים-לא ידענו, מה-היה לו. כד ואמר להם למי זהב, התפרקו ויתנו-לי; ואשלכהו באש, ויצא העגל הזה. כה וירא משה את-העם, כי פרע הוא: כי-פרעה אחרון, לשמחה בקמיהם. כו ויעמד משה, בשער המחנה, ויאמר, מי לה' אלי; ויאספו אליו, כל-בני לוי. כז ויאמר להם, כה-אמר ה' א-להי ישראל, שימו איש-חרבו, על-ירכו; עברו ושובו משער לשער, במחנה, והרגו איש-את-אחיו ואיש את-רעהו, ואיש את-קרבו. כח ויעשו בני-לוי, כדבר משה; ויפל מן-העם ביום ההוא, כשלשת אלפי איש. כט ויאמר משה, מלאו ידכם היום לה', כי איש בבנו, ובאחיו-ולתת עליכם היום, ברכה. ל ויהי, ממחרת, ויאמר משה אל-העם, אתם חטאתם חטאה גדלה; ועתה אעלה אל-ה', אולי אכפרה בעד חטאתכם. לא וישב משה אל-ה', ויאמר: אָנָּה, חטא העם הזה חטאה גדלה, ויעשו להם, אלהי זהב. לב ועתה, אם-תשא חטאתם; ואם-אין-מחני נא, מספרך אשר כתבת. לג ויאמר ה', אל-משה: מי אשר חטא לי, אמחננו מספרי. לד ועתה לך נחה את-העם אל אשר-דברתי לך-הנה מלאכי ילך לפניך; וביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם. לה ויגף ה' את-העם על אשר עשו את-העגל אשר עשה אחרון.

המילה חטא אינה מוזכרת בחלקו הראשון של הסיפור לומר, שחטא הוא רק כשחוטא מודע לחטאו, ולפני כן נקרא חטא.